

SUE ME MODDERFOKKER.

OPGEPAST: op deze tekst rusten auteursrechten. Niets uit de tekst mag worden gebruikt zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Indien u deze tekst wenst te downloaden dient u toestemming te vragen via korneel@skagen.be

HOOFDSTUK 1.

Openingsgedicht.

*Beeld van "de mens". Joep Beving.
Staan met revolver in de aanslag. Stofbom.*

Onze mens hier
Onze mens van vanavond
Bevindt zich op een hoogtepunt
Maar zo voelt dat niet voor hem
integendeel
Hij zit alleen in de gang van een ziekenhuis.
En hij denkt bij zichzelf:
Was ik maar gelovig.
Als ik gelovig was
Dan zou ik tenminste voor Achiel kunnen bidden
Dan zou ik elke morgen
Elke middag en elke avond
Voor mijn kind
Op mijn knieën gaan
En bidden
Bidden dat alles goed komt
Maar dat gaat dus niet
Want hij is niet gelovig
En om nu ineens bij een of andere God of Allah of Boeddha aan te kloppen
Dat is niet juist
Dat klopt niet
Dat zou die Allah ook zeggen
"Eeh! Dat klopt niet" (op z'n Marokkaans)
Zelfs al zou onze mens eerst heel beleefd
op de deur van God zijn boîte kloppen.
Het zou niet kloppen.
En dus zit onze mens daar in de gang.
Alleen.
Mchtig onmachtig.
Vervuld van wraak.

Wraak.

Er is een oude wijsheid in bijna alle filosofieën die zegt: Diegene die geen wraak wil nemen, die neemt de zaak eigenlijk niet zo serieus. Hoe onrechtvaardiger u zich behandeld voelt, des groter uw verlangen naar wraak.

En dat moogt ge niet zomaar onder de mat vegen, ook emotioneel niet. Ge moogt niet vergeten: wraak is op zich een goede strategie bij belangentegenstellingen, als het handig wordt aangepakt. Anders is wraak iets dat in onze ziel blijft ronddwalen. Ergens diep in u zit er dan een wraakmanneke en dat eet en eet, en net zoals een baby wordt dat manneke niet alleen groter maar ook slimmer.

Nu denkt u natuurlijk, ik ben ook slim, ik weet dat ik dat wraakmanneke niet mag voeden en daarom zeg ik bij elke nieuwe gebeurtenis, wacht ! Ik ga dat hier niet zomaar slikken, dat is "gefundenes fressen" voor dat wraakmanneke diep in mij, ik ga altijd alles eerst goed "kauwen", dat eerst verwerken, psychologisch, en dan pas slikken.

En dat is het probleem. Wraak is zeer bedrieglijke materie want dat wraakmanneke geeft u den indruk dat ge alles verteerd hebt, maar die blijft zich stillekes voeden. Tot die groot genoeg is. En ofwel blijft die dan zitten, en dan noemen we dat een gezwel. Ofwel kruipt die helemaal naar boven, tot in uwe kop en begint die daar te fluisteren "Ik ben kwaad op heel de wereld, op heel het leven".

En hoe langer dat dat manneke kan fluisteren, hoe meer dat gij daarvan doordrongen gaat zijn. En uiteindelijk haalt die zijn ultieme woorden boven: "Wraak is de oplossing voor al die woede. De pijn gaat er niet minder door worden. Maar de vernedering gaat verdwijnen. Omdat ge u op dezelfde hoogte tilt als de dader."

Ik lag midden in de nacht in ons bed, en het licht ging uit. En aan. En uit. En aan en uit. Alsof Achiël had ontdekt hoe ge het licht aan en uit kunt doen. Ik lag daar en ik kon alleen maar denken: "Wraak is de oplossing voor al die woede." Want ik voelde alleen maar woede. Woede omwille van het feit dat de wereld ons zo onrechtvaardig behandelde.

Beginnen tekenen: woede, 2015, schets Menegemlei. Licht echt aan.

"JE RENTRE CHEZ NOUS" AZNAVOUR zet in.

Bij grote artiesten zeggen ze altijd dat we door hun ogen naar de werkelijkheid kunnen kijken. In mijn geval is dat dus niet zo, want de tekening die we hier straks gaan overhouden gaat in de verste verte niet lijken op de tekening die ik in mijn hoofd heb. Ik zeg dat gewoon omdat ge u zich geen zorgen moet maken, zo van, OMG! Zo erg voor die jongen, als dat er zo uitziet in die zijn hoofd. Zo erg is het dus niet. Ik kan gewoon niet tekenen.

Het Begin. Buren. Hond Hitler.

Enfin, we bevinden ons in Menegem. Dat is een kleine gemeente aan de rand van een redelijk grote stad. Die denkt dat ze een héél grote stad is. En er zijn ook twee parken. En in Menegem is er de Menegemlei en in die straat staan huizen en in één van die huizen wonen wij.

In 2013 hebben mijn vrouw en ik dat huis gekocht. Nummer 7.

Aanduiden 2013 en 7.

Een "huis met mogelijkheden". Dat betekent, goed gelegen, en dat is het dan ook. Want alles moest opnieuw gedaan worden in dat huis. En de enige manier om dat te betalen was na de verbouwingen het eerste en tweede verdiep verhuren en zelf beneden gaan wonen. Dus ik ga op dag één dag zeggen bij de burens aan beide zijden.

Om te zeggen, hallo, hopelijk wordt het fijn om naast mekaar te leven en als ge op gelijk welk moment ergens last van hebt, kom het mij maar zeggen, dan stoppen we effe met werken of zoeken we een oplossing. Voilà. Beter een goede buurman in de hand dan een verre vriend in de lucht.

Ik kom terug thuis en ik denk, niet slecht : aan de ene kant in nummer 5 een tof koppel, David en Gilda, dat zit echt goed, die zeggen direct : "Geen probleem. Wij hebben een paar jaar geleden ook alles gerenoveerd. Doe maar op uw gemak." En dat is al die jaren ook zo gebleken. Zeer fijne mensen.

Aan de andere kant in nummer 9, die zijn huis is bijna drie keer zo groot als dat van mij ... enfin, twee en dan nog een stuk, meneer Mortélmans. Eerder terughoudend, wat ouder ook, om niet te zeggen op pensioen, maar ook schappelijk. Denk ik. Dat was ons eerste huis dus ja, veel ervaring hadden wij niet met burens.

En vooral, wij woonden in nummer 7, de beste huisnummer van de wereld. 7. Dat is goddelijk. Dat is evenwichtig. In een betere huisnummer kunt ge eigenlijk niet wonen. Vind ik.

Dat is bijgeloof natuurlijk of misschien zelfs geloof. Uw geluk afhankelijk maken van zoiets als een getal, daar wordt ge ni mee geboren. Dat is iets wat ge op een gegeven moment ergens oppikt. En op de moment dat ge dat dat hoort, spreekt dat idee u dat zo hard aan, dat ge denkt "Dat is waar !", ergens diep vanbinnen in u, is er iets dat zegt, "Doe da maar, gelooft daar maar in, ge gaat daar gelukkig van worden".

En dat is uiteindelijk toch het grote doel, heel uw emotionele huishouding zo goed in orde krijgen dat ge gelukkig zijt. Wat in se niet zo moeilijk is, want onze emotionele huishouding die zit eigenlijk heel simpel in mekaar. Dat is een keuken. En in die keuken is alles heel netjes opgedeeld. Plezante herinneringen, trauma's, dromen. En al die dingen apart, vreugde, frustratie, geluk, kunnen wij redelijk goed de baas. Maar vanaf het moment dat wij twee of meer dingen tegelijkertijd op ons bord krijgen, dan zitten wij in wip en ne knip in de shit.

Hoe komt dat nu? Omdat wij niet de kok zijn in onze eigen keuken, wij kennen die kok zelfs niet. Wij kunnen perfect uitleggen hoe het leven, hoe die keuken in elkaar zit, maar waarom wij in ons leven ineens een lastige buurman en een veel te vroeg geboren jongetje op ons bord krijgen, tegelijkertijd, dat kan niemand uitleggen. Omdat wij die kok die dat beslist niet kennen.

In de religie kennen ze die wel, zeggen ze, daar noemen ze die Allah of God of Boeddha, en die is afhankelijk van de religie tof of minder tof. En die legt ook altijd zijn eigen culinaire accenten. Geen varkensvlees, koosjer, veel koolhydraten. Maar in alle religies in de kok de chef. Hij schotelt ons alles voor. En het is ook altijd: eten wat de pot schaft.

In de wetenschap daarentegen gaan ze er vanuit dat we die kok langzaam maar zeker aan het ontmaskeren zijn, dat we bij wijze van spreken nu al ne voet kunnen zien van die kok en dat we op een bepaald moment in de toekomst heel

die kok gaan kunnen zien en kennen en zelfs zelf gaan kunnen bepalen wat die kok gaat koken. Daar gelooft de wetenschap in.

Nu ik ben niet gelovig. En ik ben geen wetenschapper. Maar ik denk wel dat er een kok is. En in heel dit verhaal gaat die kok zeker niet vrijuit. En daarom heb ik die een naam gegeven. Een universele naam, toegankelijk, "international", sympathiek ook: "Jos". Catchy.

Schrijven #dejos

Voor de jonger sjeneration. #dejos Dus als ik over de Jos heb, dan heb ik het dus over die kok.

Nu had ik altijd gehoord, beter een goeie verre vriend dan twee in de hand. En dus heb ik van in het begin er alles aan gedaan om vrienden te worden met mijn buurman. Wat niet gemakkelijk was. Want meneer Mortélmans had heel zijn leven bij de Vlaamse Gemeenschap gewerkt. Punt.

Die zijn vrouw, die werd daar zot van. Hare man was altijd weggeweest en nu ineens was die heel den tijd thuis. Die werd zot. Die man had geen hobby's, die had geen vrienden. Die had niks. Die had een hof en nen hond. En die hond die kon ni rap genoeg dood gaan. Dat was ongelooflijk. Dat was een hond. Gewoon ne klassieke hond, die blaft als ge op uw terras komt. Maar dus in mijn geval een hond die blaft als ik op mijn terras kom. Of in mijnen eigen tuin ga zitten. Dan blafte den hond van de buren. Heel den tijd. Lief beestje, echt waar. Alleen spijtig van dat blaffen.

Moest ik een hond hebben die heel den tijd blaft als mijn buren in hun tuin zitten, ik zou dat lastig vinden. Maar hij dus ni. Ik heb die nooit horen roepen "Allez sstt, kalm." Dat moest ook ni. Want als dien hond in den hof was en hij kwam er bij, dan deed dien hond onmiddellijk ...(iiiiiee). Echt. Dat had ik nog nooit gezien. Ah jawel, ene keer. In die filmkes op het internet van dien Duitser met zijn hond. Van vroeger he. Nen enorme hondenuitdager. Heel populaire man. Dat was heel grappig, die blafte zelf ook zo als hij sprak.

Video Hitler start.

Hier, die hond, nee die hond, die doet juist hetzelfde als de hond van mijn buurman als mijn buurman die streelt. Oren plat tegen zijne kop, zachtjes janken, iiiiee, en heel den tijd kijken zo van "Please, ni slagen".

Gaatje.

Hoe ver bent u nu?

5 maanden.

20 weken.

Euh, ja zeker.

Dat is erg vroeg.

Vroeger dan andere mensen die 20 weken zwanger zijn? Haha.

Soms zijn grappen niet op hun plaats. Ook niet als ze opzettelijk slecht zijn en alleen tot doel hebben om de situatie een beetje draaglijker te maken.

Hoe bedoelt u erg vroeg?

Uw zoontje heeft een klein gaatje gemaakt in de zak met water waar hij in zit en daardoor loopt die zak nu zachtjes leeg. En als die helemaal leeg is voor hij negen maanden oud is, dan is hij dood. Dus is het kwestie van zo weinig mogelijk te bewegen en te hopen dat uw zoontje een beetje meewerkt door misschien af en toe voor dat gaatje te gaan liggen en zo het leeglopen wat tegen te houden.

LOTTO 1 ophangen. En 20-40 lijn tekenen en liggend manneke.

Okee.

Concreet betekent dat dat u vanaf nu volledig plat moet blijven liggen. De hele tijd. Tot u bevalt. En hopelijk is dat nog niet voor binnenkort. En plat liggen betekent horizontaal liggen, niet half zitten. Dag en nacht. U mag enkel opstaan om naar het toilet te gaan. En om de dag mag u douchen.

Dat was 4 augustus 2015.

Aanduiden 4 augustus.

Ik wil dat u zo lang mogelijk thuis blijft. Want als uw zoontje beslist om voor 28 weken te komen dan zal hij in 9 op de 10 gevallen een kamerplant zijn voor de rest van zijn leven.

Aanduiden 28 weken : DEADLINE.

En aangezien de ziekenhuizen op dit moment vooral bezig zijn met “kijk eens wij hebben er eentje van 25 weken levend uitgehaald” en helemaal niet met wat voor een leven dat kind zal leiden, wil ik u zo lang mogelijk uit het ziekenhuis houden. Soms moeten wij het aanvaarden als de natuur zegt dat het niet zal zijn.

Aanduiden 5 augustus.

Op 5 augustus, moesten wij verhuizen. Ja. En wij waren heel blij dat wij eindelijk konden verhuizen. Weg uit de Menegemlei. Weg uit nummer 7. Na amper 2 jaar. Naar nummer ... 13. Echt waar. Dus dat geloof ... (maakt wegwerpgebaar). Want onzen buurman, meneer Mortélmans, had ons leven daar onmogelijk gemaakt.

Maar dus mijn vrouw is dan gaan platliggen. En die deed dat heel goed. Maar soms zag ik haar alleen in haar zetel liggen, heel stil en voelde ik hoe zij zich diep van binnen afvroeg: “Wat heb ik verkeerd gedaan?”

Kippen. The gun.

Op de tonen van "Maintenant je sais"

Op een bepaald moment in uw leven weet ge bepaalde dingen zeker. Ik lust dit. Ik lust dat niet. Ik heb het graag wanneer het stil is. Ik hou ervan, als ze zachtjes sabbelen aan mijn oor. Ze moeten met hun vinger uit mijn kont blijven.

Zo heb ik geleerd, in het derde decennium van mijn leven, dat ik erg gevoelig ben aan geluid. En dat het dan niet helpt dat uw buurman kippen heeft. Tok tok tok. Ik heb het nagekeken. Zo doet een kip. Een fijn zacht kabbelend geluid. Ik weet niet veel na drie decennia maar één ding weet ik zeker. Als een kip klinkt als een haan die geslacht gaat worden, dan is er iets mis.

Het was tijdens een van die ellendige namiddagen waarop de kippen van mijn buurman uit hun bol gingen dat ik besloot het heft in eigen handen te nemen en naar Brussel trok. Ik nooit echt goed geweest in toegeven, maar die dag gaf ik toe. Aan mijn diepste driften. Als afscheidscadeau.

Op een bepaald moment in uw leven denkt ge, nu weet ik het wel. Nu weet ik wel zo ongeveer wie ik ben. Tot ge een vervallen industrieterrein oprijdt en de ingang ziet van de winkel met illegale legerspullen. Ge gaat naar binnen en probeert achteloos richting Kalashnikovs te stappen. Ge neemt er eentje vast en doet alsof ge heel uw leven niets anders hebt gedaan. Plots een zachte tik op uw schouders, "Die is net binnen. Komt u ook voor de aanbidding? En ge hoort uzelf vragen: Dewelke? Die in uw handen. Ja, maar ik zoek toch iets kleiner en vooral stiller. Schrik dat de burens iets zullen horen? Zo zoudt ge het kunnen stellen. Dat is meestal de reden." Een kwartier later ploft ge in uw auto met een pistool en genoeg munitie om een hele gemeente te entertainen.

Abbeloos revolver kastje.

De datum op dat bonneke was 3 augustus.

Aanduiden.

De dag erna was er het nieuws van de verplichte platligging en de dag daarna de verhuis. Met een starende buurman op het voetpad, ikzelf met dit kastje in mijn handen, mijn vrouw ook op het voetpad in een ligzetel om aanwijzingen te geven, en den Abbeloos. Nu den Abbeloos is het soort vriend die wanneer ge midden in de nacht bij hem voor de deur staat en zegt "Ik heb iemand vermoord" die dan alleen vraagt: "Moet ik een schop of een spade meenemen?". En den Abbeloos was de enige die cool bleef op het moment dat dat kastje, dat ik in mijn handen had, voor de ogen van mijn starende buurman BAF openviel.

Het kastje valt open en het pistool valt er uit.

Mijn buurman probeerde zo rap mogelijk zijn gsm te pakken om foto's te trekken. "Van een gesloten kastje." Zo rap is mijnen buurman nu ook weer niet. "Den Abbeloos gelukkig wel."

Een paar weken later had ik het lumineuze idee om de kinderkamer in te richten, als verrassing voor mijn vrouw, en ik zag dat kastje staan en ik dacht, "Dat is een perfect kastje voor in de kamer van Achiel". Totaal vergeten wat er in dat kastje zat.

Bloeding. Eend.

Te mijner verdediging, wij hadden nog aantal maanden voorzien om te werken in ons nieuwe huis, maar dat liep natuurlijk niet zo vlot gezien de platligging ... Wat achteraf gezien nogal logisch is, een ligging kan natuurlijk niet vlot lopen. Zo liep op een bepaald moment het bloed van tussen de benen van mijn vrouw toen ze in de douche stond. *Aanduiden 26 augustus.*

Dat was op 26 augustus om 7 uur 19. Wij zijn dan naar het ziekenhuis gevland. 13 kilometer verder. Door het rood. Nog eens door het rood. Over de pechstrook van de ring. Wat best akelig is, want 's morgens staat iedereen daar om een of andere reden stil. Dus daar voorbij vlammen tegen 140 per uur dat voelt toch niet echt relax. Ook al staan uw vier pinkers op. En tegelijkertijd bellen met het ziekenhuis om te zeggen dat ge er aan komt. Handenvrij, dat wel.

En dan komt ge daar binnen op de spoed en dan is het eerste wat ze tegen u zeggen: "Kan u uw auto misschien een beetje verzetten, want op die manier neemt u twee plaatsen in op de parking" "Echt?" "Ja" "Okee". En dan is het tweede wat ze tegen u zeggen: "U mag daar even wachten" "Echt?" "Ja" "U weet dat mijn vrouw zwanger is en dat ze aan het bloeden is?" "Ja" "Moet er dan niet snel iemand komen?" "Ja" "Jaaa???" "Meneer ze zijn onderweg".

Dat heeft dan 10 minuten geduurd voor er iemand was. "Gaaf u maar even liggen" De dokter van wacht wijst naar een tafel met zo van die beugels om uw benen in te leggen. En wij staan daar alle twee met onze mond vol tanden en zeggen niks en doen wat zij vraagt. En die neemt van die rubberen handschoenen, doet die aan en pakt zo'n eend. Enfin, zo'n eendenbek, zo'n ding om de toegang te openen zodanig dat ge beter binnen kunt zien. Bij de vrouw. En die dokter zet zich tussen de benen van mijn vrouw en wilt dat ding er in rammen.

"Owowow, mijn vrouw is gisteren nog bij de gynaecoloog geweest, die heel voorzichtig met een stokske met daaraan een klein watteke aan de buitenzijde van haar vagina een kleine wrijving heeft uitgevoerd. Omdat de zak met water waar ons zoontje in zit kapot is en wij er al de hele tijd alles aan doen om die zak zeker niet verder te laten scheuren en u wilt daar nu even alles opengooien met die eend?"

Ik ben geen dokter. Ik ben geen dokter. Ik ga naar een ziekenhuis omdat er daar dokters zijn, die over dit alles veel meer weten dan ik. Dus het aller ergste wat zo'n dokter dan kan doen is, iets willen doen, tegengehouden worden door een complete leek die in een halve staat van shock is omdat hij met dit alles geen spatje ervaring heeft, luisteren naar de informatie die die complete leek haar geeft en die zij ook al kent, ze is vlak voor ze is binnen gekomen helegans gebrieft en dan zeggen: "Ah ja. Dan zullen we dat niet doen."

"Dus als ik u nu niet had tegengehouden, dan was u daar gewoon binnen gegaan met uw combat-eend". Dat laatste heb ik toen niet gezegd.

"Ik zal even met mijn collega's overleggen wat we dan het beste kunnen doen". Dokter van wacht nooit meer gezien. Een beetje later is iemand anders dan komen zeggen dat "Als de bloeding gestopt is, wat zo was ondertussen, dan mag u naar huis gaan. Dat komt voor, onverklaarbare bloedingen. Maar u mag altijd terug komen hoor, als het zich nog eens voordoet. Geen enkel probleem." Aah. Dank u. Ge begrijpt dat in deze omstandigheden bepaalde zaken op de achtergrond geraakten. Zoals dat kastje. En vooral wat er in zat.

HOOFDSTUK 2.

Muziek. "Ultimate Warlords"

Eerste bouwpolitie.

Om beneden op een fijne manier te kunnen leven, in nummer 7, hadden mijn vrouw en ik in 2013 bedacht om een deel van het keldervolume te integreren in de leefruimte. Dat klinkt heel spectaculair architecturaal. In de praktijk kwam dat er simpelweg op neer dat ik een stuk van de vloer een halve meter hoger stak en dat ik daardoor dus beter recht kon staan in de kelder daaronder. En zo maakte dat stuk kelder dan mee deel uit van de living. Maar als je ne vloer nen halve meter hoger steekt, dan is er altijd een moment dat er efkes gene vloer is.

Bel.

En juist op dat moment ging de bel.

Bel.

Goeienavond, bouwtoezicht.

Ja?

U bent aan het verbouwen?

Ja.

Mag ik even binnen komen?

Ja.

Hebt u een vergunning?

Nee. Ik heb geen vergunning nodig.

Hoe weet u dat?

Omdat ik mij geïnformeerd heb en ik verander niets aan mijn bouwvolumes.

Wij hebben iets anders gehoord.

Van wie?

Dat mogen wij niet zeggen.

Okee. Kijk maar rond. Hier zijn de plannen en de foto's van hoe de toestand was voordien.

Schijf van de muur halen met plan en aan Tim geven.

U hebt hier wel een hele diepe put in uwe living.

Ja. Als je ne vloer nen halve meter hoger steekt, dan is er altijd een moment dat er efkes gene vloer is. Dat is exact nu. Als u wilt mag u meehelpen die nieuwe balken steken. Ik ging er net aan beginnen.

Als u ervoor zorgt dat die balken er snel insteken, zie ik geen enkel probleem. Ik begrijp eigenlijk niet zo goed wat ik hier kom doen.

Ik ook niet. Bedankt.

Kippen: the shooting.

Wederom op de tonen van "Maintenant je sais".

Op een bepaald moment in uw leven, vroeg of laat, doet ge iets waar ge achteraf alleen spijt over hebt. Andere mensen zullen er misschien een beetje mee lachen, maar gij hebt er alleen spijt over. Zo stond ik op mijn terras om 5 uur 23 in de ochtend. Ik nam mijn gsm, opende de dictafoon app en duwde op rec. Wat er toen te horen was het volgende:

Muziek stiller, reallifesound zet in.

Dat is het geluid dat die kippen maakten. Dat ben ik die zò op mijn terras staat en dan langzaam naar achter in mijn tuin ga, want die kippen zitten vanachter in zijn tuin. En dit: dat is het geluid van ik die ...

Schietbeweging sync met het geluid op de tape, pafpafpaf.

... schiet op die kippen. Ik ben toen zo geschrokken van wat ik aan het doen was. dat ik dacht: Denk nu toch eens twee minuten na ! Wat zijt gij nu aan het doen? Ge hebt toch gecheckt of die Mortélmans niet thuis is? En dat pistool maakt veel te veel lawaai man. Straks staat heel de buurt hier.”

Muziek zet terug in.

In het zicht van de eeuwigheid en van het feit dat alles voorbij gaat is er slechts één magere troost : Ik ben de enige die weet dat ik daar toen op die kippen heb staan schieten. Zelfs die kippen hebben dat niet geweten, want ik heb er geen enkele geraakt.

Beste buurman, als ge al een stok zocht om mij mee te slaan, hier is hij. Gebruik hem naar eigen vermogen. Doe er mee wat ge wilt. Hij is van u. Samen met uw gestoorde kippen.

Terrassen.

In 2014 hadden wij, in overleg met de burens, jawel, met beide burens, twee terrassen aangelegd. Een op het eerste verdiep aan de kant van dé buurman en één op het tweede verdiep aan de kant van de fijne burens David en Hilda.

Ik was naar de dienst vergunningen gegaan, zij hadden mij gezegd wat mocht en niet mocht en ze zeiden mij dat als ik mij daar aan hield en ook nog eens de goedkeuring had van beide burens, dat ik dan zeker een vergunning zou krijgen. Die vergunning kreeg ik echter niet. Want om een vergunning te krijgen moet ge die namelijk aanvragen. En die aanvraag mag u niet doen meneer. Dat moet een officiële architect doen. En die moet hééééééél uw huis komen opmeten, van boven tot onder en twee meter van het huis van elk van uw burens.

Voor een terras van 3 op 3 op een nieuw gelegd dak?

Ja.

En hoeveel kost dat die architect?

3000 euro. Minstens.

Waarom?

Dat zijn de regels meneer.

Ik had geen 3000 euro. Wij hadden ons huis gekocht met twee en alles berekend op afbetalen met twee. Wat nét lukte. Met veel lasagne van de Aldi. 3000 euro er bovenop toveren. Dat lukte niet. Geen terras was ook geen optie, want dan moest ik de huur omlaag doen. En ik had het dak laten vernieuwen met het oog op die terrassen. En beide burens waren akkoord. En in de praktijk ging dat voor niemand een verschil maken of ik nu een vergunning had of niet. ...

Zo overtuigt een mens zichzelf. Ge gelooft wat ge wilt geloven. Jammer genoeg.

Verbouwing buurman.

Ik had het nochtans kunnen weten. Want een half jaar voordien was meneer Mortélmans ineens beginnen verbouwen. Zonder verwittiging kwam er een heel stuk buur, muur bij op de eerste verdieping. Twee meter zon pakte die mens ineens af! Ik wist van niks.

Bel buurman.

Dag buurman, ik heb gezien dat jullie aan het verbouwen zijn en ik vroeg mij af hoe dat er uiteindelijk zou gaan uitzien.

Ik heb een vergunning.

Daar twijfel ik niet aan, dat zal wel, ik vroeg mij gewoon af ...

Die vergunning werd al uitgereikt voor u hier bent komen wonen. Dat was nog onder de vorige eigenaar. Dus als u klacht had willen indienen, dan bent u daar nu te laat voor. Wij houden ons aan de regels.

Goed. Maar gaat die muur nog verder komen dan nu het geval is?

Nee.

Okee. Fijne avond nog.

HOOFDSTUK 3.

Muziek "I'm on my way"

Marginaal. Mooi.

“1 2 3 4 5” Dat zijn 5 seconden. Ja? Dat is ni zoooo lang. Tijd is een heel relatief ding. En het aanvoelen van tijd is heel moeilijk om zelf te bepalen. Het is heel moeilijk om zelf te beslissen, ik ga de tijd eens laten vliegen si.

Veel mensen zeggen bijvoorbeeld dat hoe ouder ze worden, hoe rapper de tijd gaat. Dat is natuurlijk ni waar dat de tijd rapper en rapper gaat, ge krijgt alleen maar dat gevoel omdat uw hersenen als die iets waarnemen dat ze al eens hebben gezien, dan zeggen die “Aaah, da kennen we al, jongens we zetten ons effe in standby” bijvoorbeeld als ge elke dag dezelfde weg naar uw werk pakt, op den duur kunt ge dat met uw ogen dicht. Welnu, uw hersenen denken daar juist hetzelfde over. Die gaan dan efkes die weg niet meer als kraakverse info doorsturen naar uw belevingscentrum, waardoor gij het gevoel hebt dat die weg veel korter is dan de allereerste keer dat ge die pakte.

En omgekeerd werkt dat dus ook zo. Als ge in een situatie zit die ge nog nooit hebt meegemaakt dan zeggen u hersenen eigenlijk heel den tijd “Wauw, dat is hier graaf”. Uw hersenen zitten eigenlijk heel den tijd op het puntje van hun stoel. En dat is heel intens. En vermoeiend ook.

En het is heel moeilijk om in zo’n omstandigheden de tijd snel te laten voorbij gaan. Dat is eigenlijk onmogelijk. We hebben dat bijvoorbeeld geprobeerd tijdens dat platliggen maar dat lukt ni want ge zit heel den tijd te hopen dat die 28 weken er zo rap mogelijk gaan zijn. En hoe harder ge dat wilt, hoe trager de tijd voorbij gaat. Lastig beestje. Tijd.

Begin september wilt de gynaecoloog, na een hele reeks onverklaarbare bloedingen, dat we toch al naar de kliniek gaan. “Meer ter bescherming van uw vrouw dan van de baby”. Echt geruststellend klinkt dat toch niet.

Daar ligt ge dan op de MIC, dat betekent Maternal Intensive Care, dus de intensive care afdeling. Dat wilt toch al iets zeggen he. Ge ligt daar niet me ne verstuikten duim of zo. Alle vrouwen die daar liggen zijn zwanger en zitten in de shit.

Nu, de meeste vrouwen liggen daar niet zo lang. Mijn vrouw wel en dus is dat daar voor haar een va et viens van vrouwen in zwangerschapsshit want wij hadden geen mega fancy “ik wil een kamer voor mij alleen” verzekering en dus moest mijn vrouw altijd met iemand anders op de kamer. Ik kan u verzekeren, wij hebben nu wel zo’n mega fancy “ik wil een kamer voor mij alleen” verzekering.

Maar zelfs daar waren er ook mooie momenten. Bijvoorbeeld als ge ontdekt waar ge nog gratis kunt parkeren. Op de parking van de palliatieve afdeling. Waar ge dan wel elke keer door moet doorwandelen. Hopen op leven. En samen slapen. Op het eenpersoonsbed. Overdag. Want op tweepersoonskamers mag de echtgenoot niet blijven slapen. Nooit. Maar hij is wel altijd welkom.

De nachten daar duurden soms heel lang. Zeker voor een jonge vrouw die wilt dat de dagen en weken en liefst zelfs maanden zo snel mogelijk voorbij gaan. Als ge helemaal alleen op de wc zit en het bloed loopt langs uw benen naar beneden en niemand kan u uitleggen waarom ge bloedt.

Dan gaat den tijd ook ni snel.

Maar ook ni traag.

Dan staat die stil.

Bevalling.

Om drie uur 's nachts ging mijnen telefoon. "Ze weten ni goed wat er is, maar het is best dat ge nu komt zeggen ze."

Ik heb toen het wereldrecord kleren aandoen en in uwen auto springen gevestigd. En gemerkt dat door het rood rijden vlotter gaat als er geen verkeer is. En dat een lege kamer uw hart kan doen stilstaan. Want de kamer waar mijn vrouw lag, was leeg toen ik daar binnenkwam. Leeg zoals in geen bed ook niet. Zo'n kamer ziet er heel raar uit als dat bed ook weg is. Precies of er iemand gestorven is. Zo voelde dat. Niemand wist waar mijn vrouw naartoe was. Uiteindelijk heb ik haar gevonden op de grond in een kamer in de buurt van de verloskamers.

Waarom ligt mijn vrouw op de grond samen met een verpleegster? In andere omstandigheden, alright, maar nu ... We zijn 28 weken en 1 dag ver.

Aanduiden.

En ik zie de ogen van mijn vrouw zeggen: Ik wil hier nu nog niet zijn. Het is 27 september. Achiël is uitgerekend voor 13 december.

Ze wilde naar de wc gaan maar onderweg was ze helemaal weggedraaid en de verpleegster had gezegd "Geen probleem geen probleem ga maar rustig op de grond liggen". Geen probleem ziet er in mijn hoofd toch anders uit. Enfin, weet ik veel, misschien liggen alle vrouwen die gaan bevallen vroeg of laat op de grond tussen de wc en hun bed, dat kan.

"De uitslag van het bloedonderzoek is binnen. Er is een infectie, uw kindje moet er nu uit, anders kunnen moeder én kind sterven." Dat is in ieder geval duidelijk. 13 december gaan we dus niet halen.

Een paar uur later 6 centimeter opening en dan toch epidurale gevraagd. Hoe zalig is dat. Wij hebben zelfs een filmpke gemaakt waarin zij doet alsof ze keiharde weeën heeft. Heel grappig. Dat is trouwens het enige bevallingsonderdeel waar ik over kan meespreken. Want ik heb dat zelf ook ooit gehad. Epidurale. Ja. Echt waar. Das keitof. Ik ben toen trouwens in het zak gezet door die verpleegsters. Heb ik achteraf van andere verpleegsters gehoord. Want die verpleegsters die zeiden voor de operatie dat ze toch wat lichaamshaar moesten verwijderen omwille van de hygiëne. Nu, ik moest hier, ge kunt dat litteken nog zien, een gestolde bloedplaat laten weghalen. Hier! Dat is dus heel ver verwijderd van de schaamstreek. Die hebben toen met twee, de helft van mijn schaamhaar verwijderd. Heel tof nadien op de voetbal.

Dus die gynaecoloog die komt checken ...

Auw!

U heeft toch een epidurale?

Ja.

Ja, blijkbaar werkt die niet, ...

Dat kan dus ook. Schijnepidurale heet dat. De kans dat ge dat hebt is niet zo groot.

LOTTO 2 ophangen.

... maar goed u heeft volledige opening, dus dan gaan we het hier doen want de bevallingsruimte zit helemaal vol.

Hier?

Ja, we leggen er wel iets onder, ik heb dat in Afrika nog gedaan. Als u uw benen zelf wilt vastpakken en stevig achteruit trekken.

Ja?

En uw mond sluiten als ge perst, anders gaat dat niet lukken.

En zo is Achiel dan geboren. In een gewoon bed. The African way. Hij mocht zelfs effe bij zijn mama liggen, ze hadden op voorhand gezegd dat als hij niet vanzelf zou beginnen huilen, dat hij dan direct zou worden afgevoerd. Maar dat deed hij gelukkig wel en pas na een minuut werd Achiel dan afgevoerd in een gigantisch spaceding waar hij helemaal in verdween.

Foto spacing.

Mijn ouders en mijn zus stonden op de gang te wachten en het eerste wat mijn zus zei was:

Amai die is wel serieus groot geschapen he.

Euh? Ja, ...

En dan hebben ze Achiel naar een operatiekamer binnen gebracht waar ik niet echt binnen mocht. Dat mocht wel, maar dat werd fameus afgeraden. En dat heb ik dan maar niet gedaan. En dan zijn wij naar een nieuwe tweepersoonskamer gebracht, waar gelukkig nog niemand anders zat. Zonder baby. In een kamer die helemaal is gericht op een baby. Dat is beetje zoals een living zonder tv. Naar waar moet ge dan al uw meubelen richten. Dat voelde echt heel triest. En daar moesten wij wachten tot dat alles in orde was. Dat heeft dan meer dan 5 uur geduurd. Maar dat wisten niet op voorhand dat dat vijf uur ging duren. Dus dat duurde heel lang.

3ml. Bambi. Quantumfysica. DNA.

Ondertussen moest mijn vrouw beginnen met afkolven, omdat borstvoeding het beste cadeau is dat ge zo'n kleine smurf kunt geven zeiden ze. En met dat potje in onze handen mochten we na die 5 uur eindelijk naar boven, naar de intensive care afdeling voor te vroeg geboren vrienden, neonatologie heet dat.

En toen gingen wij aan de verkeerde kant zitten. Want wij zagen niks. Achiel zag er goed uit. Hij was weliswaar heel klein, en licht 1,5 kilo in plaats van 3,5 of 4 of 4,5. Maar verder leek die in orde. En daarom gingen wij een beetje slapen want wij waren zo moe. En het ging nog wel effe duren voor het terug licht werd. Maar dat wisten wij toen nog niet.

Een paar uur later kwamen we terug en nu gingen we wel aan de goede kant zitten. Enfin, de kapotte kant, bleek. Zijn linkervoet plakte zo tegen zijn scheenbeen, ik kan dat nu niet doen want dan is mijne voet gebroken, er hing vanalles hier voor zijn oor en zijn mond was aan de linkerkant precies helemaal opengescheurd. Voor de rest had hij drie kabels in zijn navel, een in elk neusgat, een in elke arm en een rood lichtje aan zijn voet. En een verpleegster aan zijn zij. En ik weet niet meer wat ik toen heb gezegd, maar ik moet een vraag hebben gesteld, want ineens begon iemand te vertellen dat "al die kapotte dingen aan de buitenkant bij Achiel er meestal op wijzen dat er vanbinnen nog veel meer kapot is. Het kan zijn dat hij helemaal geen verhemelte heeft, dat ... "

Stop. Ga weg, alstublieft. Wij zouden graag zo snel mogelijk de dokter willen zien. Dan is die verpleegster een beetje op haren teen getrapt weg gegaan en hebben we daar meer dan een uur zitten wachten op de dokter. Stel u voor dat ge op een eindeloze ijsvlakte staat en niet recht geraakt. Omdat ge geen grip hebt. Omdat ge de hele tijd wegglijdt. Ge probeert recht te komen maar dat lukt niet. Bambi.

Tijd en ruimte en lichaam en geest zijn zo relatief. Wij kunnen heel de wereld uitleggen. Wij hebben wiskunde en fysica en daarmee kunnen wij alles uitleggen. En als we de wereld en het universum tot in de puntjes willen uitleggen, dan komen we uit bij de quantumfysica. En wat is quantumfysica? Dat zijn inzichten in ons bestaan die u van uw sokken blazen. Dan ligt ge plat op de grond. Probeer dan nog maar eens recht te komen. Want inzicht is onomkeerbaar. Een keer dat ge weet dat Sinterklaas niet bestaat, dan kunt ge niet meer terug. En met quantumfysica is dat ook zo. Dat zijn inzichten in ons bestaan, dat overstijgt ... Ik zal een voorbeeld geven.

Ge pakt een stuk karton en ge maakt daar een gat in. En dan schiet ge daar elektronen door. Elektronen dat is een moeilijk woord voor kogeltjes, hele kleine stukskes materie, dingen die we kunnen vastpakken. Wat krijgt ge dan op de muur achter dat gat? Hetzelfde gat. Dat is wat elektronen doen. Dat snappen wij. Dat is zoals in onze keuken. Als wij één ding op ons bord krijgen van de Jos, dan is dat okee. Maar wat gebeurt er als ge nog een gat maakt in uwe karton?

Twee strepen. Toch? Nee. Ineens gaan die elektronen zich als golven gedragen. Als ge golven, radiogolven, wifigolven, ... als ge water door die twee gaten stuurt, dan krijgt een hele hoop strepen tegen de muur. Maar als ge elektronen door twee gaten stuurt, dan zoudt ge twee strepen moeten krijgen. En dat is dus ni zo. Een hele hoop strepen tegen die muur. Al die wetenschappers. Huh!?! Wacht wacht wacht zeggen die. Waarschijnlijk zitten die elektronen mekaar een beetje in de weg. Botsen die onderweg heel de tijd tegen elkaar en raken die daardoor in de war. Laat ons die elektronen, één voor één afschieten. Dan kunnen die niet in mekaars weg lopen. Goei plan goei plan. ... Nog altijd hetzelfde. Die wetenschappers, plat op de grond. Bambi. Die geraken niet recht. Okee okee wacht, laat ons dat anders van dichter bij bekijken, zet een camera aan die karton en dan kunnen we zien wat die elektronen doen als ze aan dat gat komen. Camera wordt gezet: twee strepen. Hahaah. De wetenschappers die nog recht stonden, plat op de grond, degenen die op de grond lagen, recht! Die elektronen gedragen zich dus anders als er iemand op zit te zien. Als er iemand bij is. Als er een observator is. Materie, dus ook het menselijke lichaam, gedraagt zich anders als er een observator is.

5 uur. 3 dagen. 2 gaten.

Het heeft 5 uur geduurd omdat het heeft niet veel geschied of Achiel was hier nu niet meer. Daarom gaan wij ons de komende dagen uitsluitend focussen op de overleving. Dat betekent dat wij alleen naar hart, longen en hersenen kijken. De eerste drie dagen is de kans gigantisch groot dat Achiel een hersenbloeding doet. En dat willen we niet. Want dan is hij een kamerplant voor de rest van zijn leven. En daarom gaan we elke morgen kijken of hij een hersenbloeding heeft gedaan. Als we die drie dagen doorkomen, kijken we verder.

Aanduiden "drie dagen".

Maar al de rest ...

Die andere dingen zijn dingen die we kunnen oplossen.

Maar ... Mag ik alstublieft nog iets vragen?

Natuurlijk.

Hoe komt dat hij helemaal kapot is?

Dat begrijpen we ook niet. Hebben jullie daar op voorhand niets van gezien?

Nee.

We gaan een DNA test doen en dan weten we meer. Maar dat gaat wel een week duren voor we die uitslag hebben.

Ok.

Ik moet jullie jammer genoeg nog zeggen dat jullie hem niet mogen vastpakken. Daarvoor is hij te zwak. Hij kan nog niet zelfstandig ademen. Jullie mogen hem alleen door die twee gaten aanraken.

Ok.

Opschrijven "1 dag later" "2 dagen later" "drie dagen later" onder Indian Summer.

Goeiedag mevrouw, hebt u alles mee?

Jaja.

En uwe man?

Die gaat hier elk moment zijn. Hij is thuis alles aan het opkuisen en zo gezellig mogelijk aan het maken, wij zijn aan het verbouwen, vandaar ...

Dat gaat rap voorbij he, die drie dagen. Vroeger waren dat er nog 5.

Ja ... Ah! Daar is mijne man.

Hallo.

Vanaf de bevalling was het alle dagen ongelooflijk mooi weer. Een echte Indian Summer. Ik was aan het opkuisen en alles zo gezellig mogelijk aan het maken en ineens kwam The Christmas album aanwaaien en ik dacht dat is perfect want we hadden ons op Kerstmis gericht. Achiel met Kerstmis thuis, daar droomden we van.

"It is no secret what Jos can do" zingen en schaatsen.

Mijn vrouw is dan heel hard beginnen wenen. Thuiskomen zonder kind, daar kan geen enkele Indian Summer of Christmas album tegenop.

We zijn dan gewoon direct terug in de auto gestapt en naar de kliniek gereden, om bij Achiel te zijn en vanaf dat moment zouden wij in shiften gaan werken, zodat er altijd iemand bij hem was. Als observator.

DDR. Pussy. Schouwman. Guillaume.

Bel gaat.

Bouwpolitie, goedenavond.

Ja.

Wij hebben een klacht ontvangen.

Van wie.

Dat mogen wij niet zeggen.

Mag ik u iets vragen meneer van de bouwpolitie? De DDR heeft u dat nog gekend?

Ja.

Ik moest daar nu ineens aan denken.

Hihi. Ik begrijp u gevoel meneer.

Het gaat over mijn terras zeker?

Inderdaad.

Voilà. Zoals u ziet is dat helemaal uitgevoerd zoals de dienst vergunningen mij dat heeft gezegd. Maar ik heb inderdaad geen vergunning. Ik kon dat niet betalen.

Ik zie dat u dat inderdaad zeer keurig heeft ingericht meneer. Mag ik u op mijn beurt iets vragen.

Ja.

Kan u vergeten wat ik u nu ga zeggen? In de zin van dat als iemand u ooit vraagt of ik dat gezegd heb, dat u zich dat dan niet kan herinneren.

Dat kan ik. Dat is mijn beroep.

Deze klacht gaat honderd procent zeker geseponneerd worden. U gaat nog een heel bedreigend uitzijende brief van onze dienst krijgen. Die moet u gewoon negeren. Wij hebben wel iets beters te doen dan perfect aangelegde terrassen te vervolgen. U moet zich dus geen zorgen maken.

Ok.

Wat heb ik u gezegd?

Ik herinner mij niet dat u mij iets gezegd heeft.

Daar kunnen die Duitsers nog iets van leren he.

Lachen.

Het gevaar was geweken. Meer zelfs, op een gegeven moment werd er een burendagfeestje gehouden. Bij meneer Mortélmans. In zijn garage. Met ons en David en Gilda er bij. Er werd gelachen en gedronken. En ineens leek meneer Mortélmans te zijn vergeten te zijn dat wij allemaal er nog waren.

Pussy, kom eens hier.

Pussy? Wij keken elkaar aan. Heeft die nu juist Pussy gezegd tegen zijn vrouw?

Pussy, komaan ...

Zeer eigenaardig. Maar ook schoon. Zo op zijn gemak met de burenen. Wij waren eindelijk vrienden. Dus ik negeer de hele bedreigend uitzijende brief van de dienst vergunningen en er gebeurt ... niets.

Goldenhar.

We komen aan op neonatologie en we worden tegen gehouden aan de deur en zien hoe er rond zijn bedje een paravan staat. En daarachter allemaal dokters.

Fluisteren.

De katheder die door zijn navel gaat wordt afgestoten en ze proberen die nu via de aders in zijn arm in de hoofdslagader te krijgen.

Okee. Ah. Dokter, mag ik eens vragen, ik heb gezien dat er zo precies een stukje uit het donkere gedeelte van zijn pupil is gebeten, dat is wel cool. Ik heb dat nog nooit gezien bij iemand.

Bent u daar zeker van meneer?

Ja.

(zucht) Dat bevestigt een beetje mijn vermoeden dat het om GoldenHar zou kunnen gaan. Het Goldenhar syndroom is een aangeboren aandoening waarbij er tijdens de zwangerschap iets mis is gegaan met de ontwikkeling van het hoofd en de ruggenwervels van de baby. De kenmerken verschillen per persoon. Soms is één kant van het gezicht kleiner dan de andere kant, omdat de onder- en bovenkaak, de wang en het oor aan die kant niet helemaal ontwikkeld zijn. Soms zijn er ook afwijkingen aan de ogen zoals u die nu beschrijft. Soms zijn de oogleden er zelfs helemaal niet. Er kan een schisis zijn, zoals bij Achiel, al is het wel ongezien dat die aan de zijkant zit ...

LOTTO 3 ophangen.

... meestal is dat gewoon de klassieke hazelip. Verder kan het kind doof zijn. Daarnaast kunnen de ruggenwervels niet goed ontwikkeld zijn en kan het kind een scoliose van de rug hebben. Soms zijn er ook hartaandoeningen. Bij sommige kinderen is er iets mis met de nieren, zoals een vergrote nier, of een nier die ontbreekt. Maar omdat GoldenHar zo zelden voorkomt ...

LOTTO 4 ophangen.

... is er maar weinig informatie beschikbaar. Vandaar dat ik voorstel om de uitslag van het DNA af te wachten.

Dus, dat is eigenlijk niet echt cool die hap uit zijn pupil.

Mag ik u vragen om GoldenHar niet op te zoeken op het internet. De foto's die u dan ziet ...

Als u denkt dat dat het beste is.

Jullie doen dat heel goed. Het feit dat jullie hier zo veel zijn, dat doet meer dan alle geneesmiddelen samen. En dat jullie zo sterk en vrolijk en moedig zijn, dat is het beste cadeau dat Achiel zich kan wensen. Hoe dat komt, dat kan de wetenschap niet uitleggen, dat kunnen wij alleen maar vaststellen.

Zoals met die gaten?

Welke gaten?

Laat maar.

Kachel.

Aanduiden eerste dag zwangerschap.

“Kanker godverdomme!” Mijn vrouw stond met de zwangerschapstest in haar handen en net op het moment dat zij wilt zeggen, “Ik ben zwanger!”, “Kanker godverdomme!”. De vrouw van meneer Mortelmans staat in haar tuin te roepen. Op dat moment was de schouwenman een schouw aan het installeren bij ons op het tweede verdiep voor de kachel daar. En de buurvrouw blijft roepen: “Ik ga de politie bellen, dat kan toch niet, wij weten van niks, u hebt het recht niet, mijne man ligt in het ziekenhuis met kanker en u maakt van de gelegenheid gebruik om hier illegaal een schouw tegen onze muur te hangen!”.

Ik kan niet anders dan tegen die mens van de schouw zeggen dat hij moet stoppen en een andere keer terug komen, dit gaat niet. “Kanker godverdomme!” Ik ga rustig babbelen met de buurvrouw, ik zeg dat ik hare man van alles op de hoogte heb gebracht, alles heb nagevraagd bij mijn advocaat, en dat die heeft gezegd dat ik mijn schouw aan mijn muur mag hangen. En dat er zeker geen probleem is aangezien meneer Mortelmans daar zelf al twee schouwen heeft hangen, aan mijn muur. Maar vooral, ik heb alle begrip dat ze over haar toeren is, als uwe man met kanker in het ziekenhuis ligt dan ...

Ik wacht ... tot hij terug thuis is en ik spreek hem dan aan. Ervan overtuigd dat iemand die voor zijn leven heeft moeten vechten, de hoofdzaken van de bijzaken kan onderscheiden.

Esoterische deurbel buurman.

Hij zegt ... Het is mijn muur. En het is illegaal om iets te bouwen in mijn luchtruim. De lucht boven mijn grondgebied is ook van mij. En het is onverdraaglijk, de regels gelden blijkbaar voor iedereen behalve voor mij, ze kennen mij wel ondertussen ...

Zeer aangenaam gesprek. Ik krijg er geen speld tussen en daarom stuur ik hem nog eens de juridische redenering die mijn advocaat heeft opgesteld en waarin staat dat ik het recht heb om zijn luchtruim te penetreren.

Geen reactie.

De schouwman komt opnieuw, ik heb mijn buurman laten weten wanneer die komt. En het feest begint opnieuw. Hij belt de politie, stormt zijn dak op, begint als een waanzinnige foto's te trekken en stapt dan op de schouwman af en begint daaraan te trekken en te sleuren terwijl die bezig is met zijn klofboor. Die man legt zijn klofboor neer en zegt tegen mijn buurman: Als ge mij nog ene keer aanraakt, dan smijt ik u van uw dak.

Dat hielp.

Om u effe te laten zien hoe absurd de situatie was, zo zag dat er dus uit:

Foto washt over heel decor.

Die twee buizen zijn van hem, en die is van mij. Ik voel dat dit een bom is onder onze relatie en het feit dat ik zijn getrek en gesleur stond te filmen zal ook niet geholpen hebben en daarom sta ik een paar dagen later, als alles een beetje is gaan liggen voor zijn deur met het voorstel om samen aan tafel te gaan zitten. Dus ik bel aan.

Esoterische deurbel buurman.

De deur gaat open en wie doet er open? De broer van mijnen buurman, Guillaume. En die ken ik, dat is de vader van mijnen beste vriend toen ik 10 jaar was. Die laat mij zelfs niet binnen, die wandelt weg en die snauwt mij af,

Gij gaat er aan jongen,

Maar Guillaume we kunnen toch ... ?

Gij denkt echt dat ge u alles kunt permitteren he, het is nog niet erg genoeg dat gij het huis naast ons hebt durven kopen, na alles wat uw ouders mij en mijn broer hebben aangedaan. Gij gaat er aan.

Mijn ouders?

Opschrijven “?”.

Vanaf dat moment is de spanning te snijden. Ik loop tegen de muren op, ik word zot in mijn eigen huis en krijg op een gegeven moment van den Abbeeloos de raad om een spiegel te plaatsen tussen zijn huis en mijn huis zodanig dat alles wat hij doet op zichzelf reflecteert. Die spiegel gaat op die manier functioneren als observator en zo zijn gedrag veranderen. Dat kan niet anders. Dat is quantumfysica. Dat marcheert langs geen kanten. Dus wij vluchten. Op vakantie.

Lange arm.

Fluisteren.

Mevrouw, meneer, Achiël is echt een wonderkind. De snelheid waarmee hij vooruit gaat, dat hebben we hier nog nooit gezien. Ik kan u dan ook vertellen dat hij van de beademingsmachine mag. Dat is bijna een mirakel. We hebben nog nooit een kind gehad dat zo jong is en zelfstandig kan ademen. Dat betekent dat u hem mag kan vastpakken en bij u kan leggen. Liefst zo veel mogelijk.

...

Daarnaast hebben we ook anders nieuws. De uitslag van het DNA onderzoek is binnen en we hebben een afwijking. Er ontbreekt een lange arm op chromosoom nummer 7.

En wat wilt dat zeggen?

Dat weten we niet.

Euh?

Ja, als het over DNA gaat, daar weten we eigenlijk nog niet zo veel van. Meer niet dan wel eigenlijk. Uw vrouw is afkomstig uit Siberië, toch?

Ja.

Welnu, het kan zijn dat alle mensen in Siberië die afwijking hebben.

U weet dat niet?

Nee, wij weten niks van de mensen in Siberië.

Waarom worden die gegevens niet internationaal uitgewisseld?

Omwille van de privacy.

Maar anoniem dan.

Dan nog mag dat niet.

En nu?

We gaan bij u en uw vrouw een DNA test afnemen, en als bij een van jullie twee die lange arm ook ontbreekt, is alles in orde. Want jullie zijn allebei in orde.

Dan groeit zijne mond dicht en verdwijnen ...

Nee, nee. Dan zijn de afwijkingen die we constateren bij Achiël, niet van genetische aard.

Dan hebben we gewoon pech gehad.

Inderdaad. De kans dat deze afwijkingen zich voordoen is inderdaad zo klein ...

LOTTO 5 ophangen.

HOOFDSTUK 4.

Muziek "Bunker remix".

Stukken uit muur pakken voor mobile.

Ladder.

Wij komen terug van vakantie ... Staat die ladder er. Op een gegeven moment had zijn hond zelfmoord gepleegd. Echt waar. Ik was daar bij. Die staken samen de straat over en die hond stopte ineens in het midden van de straat, kijkt recht naar de lijnbus die er aan komt en blijft staan. Baf. Morsdood. En dus na de zelfmoord van die hond was die ladder zijn nieuwe beste vriend geworden. Om zijn glazen veranda te kuisen, om ingebeelde klimop te verwijderen en om de dekstenen te inspecteren.

Weet ge wat dat is een deksteen? Ik wist dat ook niet ze. Dat is dat dakske dat vanboven op een muur ligt, zo een steen die zo ... dat is een deksteen. Dat is het soort steen dat ge eindeloos kunt inspecteren. Daar zit altijd wel iets op wat er af gekrabd kan worden. En dus zo hing meneer Mortélmans elke keer met zijn neus, wat zeg ik, met heel zijn bovenlijf, in onze hof op het moment dat mijn vrouw gezellig in de zon wilde gaan zitten. Want die rook dat als mijn vrouw in de tuin ging zitten. Dan hing die daar. Maar dus op zo'n manier dat ge daar niks van kunt zeggen. Ah nee, want hij is zijn deksteen aan het inspecteren. Daar is die echt magistraal in. In dingen vinden waar ge niks op kunt zeggen. Maar waar ge helemaal zot van wordt.

Ik kan u verzekeren als ge thuiskomt van vakantie en die ladder staat daar, dichter dan ooit, in positie om op elk moment van de dag in heel uw huis te kunnen komen kijken, dan wordt ge zot. Zeker als die ladder daar blijft staan.

Ik werd daar zot van. Ik weet dat dat onnozel is dus heb ik daar op een gegeven moment een foto van getrokken. Van die ladder en heb ik dat laten zien aan den Abbeloos, met de vraag: Wat vindt gij daar nu van? Die moest daar terecht een beetje mee lachen met het feit dat dat mij zo stoorde. Maar die zei: Als dat u echt zo stoort, duwt die ladder dan toch gewoon omver. Misschien is die mens vergeten dat die ladder daar staat.

Dus ik kom thuis en ik duw die ladder omver. 21 22 23 ... Hup. Die ladder wordt daar terug gezet. Dat kan nu toch ni. Hup. Ladder terug omver. 21 22 Hup. Ik werd zot ! Maar ik wist niet wat ik moest doen. Dus ik naar binnen en proberen tegen mijzelf wat te babbelen. Zij nu toch rustig. Kalmeer. Dat lukte langs geen kanten. Dus dik naar den Abbeloos: Dat marcheert dus niet he, die tactiek van u. Die zet die ladder gewoon terug. Het is nu wel duidelijk dat hij die ladder daar expres zet om mij te kloten.

"Rustig ! Als die ladder u echt zo stoort, trekt die dan gewoon naar uwe kant. Dan is het gedaan." Geniaal. Geniaal. Hoe simpel kan het zijn. Zalig. Dus ikke naar huis. Ik dacht ik geef hem nog één kans. Ik tik die ladder nog eens omver. Okee die mens is op pensioen, maar om nu heelder dagen te zitten waken naast uwe ladder, dat zou toch wel ... 21 ... 22 ...

Ladder over muur trekken.

En toen dacht ik echt: Wat zijt gij nu eigenlijk aan het doen man? Gij zijt 35 jaar en gij staat ladders af te pakken. Precies een baby.

Ding dong. (deurbelgeluid weerklinkt)

De vrouw van mijn buurman.

Ik heb de politie gebeld en gezegd dat gij onze ladder hebt gepikt !

Welke ladder?

Gij weet goed genoeg waar ik het over heb.

Ik heb geen ladder gezien. Echt waar. Oh, wacht. Ik wel gezien dat er vanachter in jullie tuin een ladder ligt. Is ze dat misschien? Ik heb dat ook soms, dat ik dingen ergens leg en dat ik dan vergeet waar ik die heb gelegd.

Gij zijt een gevaarlijk spelleke aan het spelen vriend.

(Slik)

Verlorenheid.

“Indigo Night” instrumentaal.

Tijdens dat uur dat wij hadden zitten wachten op de dokter, aan de kapotte kant, was ik naar de wc gegaan en keek in de spiegel.

Een spiegel is een raar object. Hij toont u de werkelijkheid, maar niet zoals ze is, maar omgekeerd. Verticaal omgekeerde werkelijkheid. Hij kan u het gevoel geven dat er meer ruimte is in een kamer dan er is. En ge kunt uzelf erin zien, maar niemand zal u ooit zo zien. En toch zit er veel waarheid in een spiegel. Ge kunt erin kijken en zien wat er diep van binnen in u gebeurt.

Ik stond daar, keek in de spiegel en ik zag de verlorenheid. In mijn ogen. Maar niet alleen in mijn ogen, het leek alsof ik tot in mijn diepste binnenste kon kijken. Ik was zo rustig. Alsof ik de kern van mijn bestaan voelde.

Maar de verlorenheid nam het niet over. Elke dag keek ik in die spiegel en zag hoe de verlorenheid verdampte. De huid van Achiel op mijn huid heelde niet alleen hem maar ook mij. En ik vroeg mij af wie nu eigenlijk de observator was. Ik of hij. Zijn buik leerde ademen, zijn ogen leerden kijken en Achiel werd sterker dan het piepende scherm naast hem en mocht naar een andere kliniek, waar de gewone prematuren wonen.

Video “Achiel Travel”, rit naar de andere kliniek onder “Indigo Night, gezongen.

The Dark Night of Day.

Sommige dingen kent ge, maar die kunt ge u niet voorstellen. Grote dingen, kleine dingen. Essentiële dingen. Futiliteiten. 3 kilogram. Dan mag Achiel naar huis. Als hij 3 kilo weegt. En dat is dus heel vervelend, want hij kan niet zelfstandig eten door die opengescheurde mond. Ge moet maar eens proberen aan een rietje te zuigen met uwe mond zo ver open. Dus wij spreken af met Achiel dat op het moment dat hij zowat doet alsof hij zuigt, wij wat melk in zijn mond spuiten. Zo geraken wij met trekken en sleuren aan 3 kilo en mag Achiel eindelijk naar huis, op tijd voor kerstmis.

Wij staan klaar om te vertrekken en ineens komt er een dokter binnen die zegt dat we eerst nog een gehoortest moeten doen. Ze weten dat Achiel nog veel te klein is voor die test maar dat moet. Volgens de regels. Achiel is doof. Volgens die test. Maar het kan zijn dat dat niet is, want Achiel is eigenlijk nog veel te klein voor die test.

Waarom doet u die test dan? En waarom deelt u ons dan dit resultaat mee?

Omdat u daar recht op heeft.

Wij hebben recht op mensen die hun verantwoordelijkheid nemen. En dat doet u jammer genoeg niet.

Meneer, wacht.

Mogen wij alstublieft naar huis gaan. U heeft dezen dag al genoeg kapot gemaakt.

U mag zo niet naar huis. U moet een monitor meenemen.

Nee. Hij heeft lang genoeg aan al die draden gehangen, wij nemen hem nu zo mee.

Dat mag niet meneer.

Van wie?

Van de verzekering. Als u nu naar huis gaat, dan Achiel niet verzekerd. Voor de rest van zijn leven.

Draadjes en al op Tim hangen.

Een monitor hangt met drie draadjes aan het lijf van de baby. Als de baby stopt met ademen, of als zijn hart stopt met kloppen, dan gaat het alarm af en moet de baby gereanimeerd worden. Het alarmgeluid dat in deze gevallen wordt geproduceerd, kan ik niemand aanraden. De spurt die ge trekt van uw slaapkamer naar de slaapkamer van de baby, kan ik niemand aanraden. De twijfel of het een vals alarm was of een echt alarm, kan ik niemand aanraden.

Wij komen thuis, diezelfde dag, en nog voor wij binnen zijn, ik sta met Achiel in mijn armen op straat, stopt er ineens een dikke Mercedes voor onze deur. Een man stapt uit en komt recht naar mij.

Meneer, dit is een dagvaarding. Van meneer Mortélmans. Dat is 250€ alstublieft.

Nee.

Pardon?

Ik neem dat niet aan.

Als u dat nu niet aanneemt dan kom ik terug. En elke keer komt daar 250€ bij.

U krijgt 250€ om een brief af te komen geven. U bent een waanzinnig overbetaalde postbode, meneer de Deurwaarder. Hier is uw geld.

Ik ben nog niet binnen of ...

Meneer?

De postbode.

U zou hier even moeten tekenen.

Van wie is die brief?

Dat mag ik niet zeggen. U moet eerst tekenen.

De brief is afkomstig van de dienst vergunningen. Ik had een half jaar daarvoor 3000 euro uitgegeven aan een architect om mijn terrassen te laten vergunnen en alles gedaan wat ik moest doen. Er wordt ons geen vergunning verleent voor onze terrassen. In de dagvaarding eist meneer Mortélmans dat ik mijn terras afbreek, de schouw afbreek, de appartementen afbreek en er terug een eengezinswoning van maak.

Ik ontdek nu dat meneer Mortélmans wist dat ons kind voor zijn leven lag te vechten op intensive care en hij het toch een fijn idee vond om net nu een dagvaarding te laten betekenen. Ik ontdek nu ...

Plots valt het kastje open.

Achiel? Achiel, rustig. Jaaa, nee, hoe hebt gij dat kastje nu open gekregen? Nee, niet doen, ... Ik weet dat het de schuld is van papa, maar alstublieft, niet doen ...

Revolver pakken.

Ik ontdek nu dat de dochter van meneer Mortélmans het hoofd is van de dienst vergunningen en mijn dossier heeft afgekeurd. Ik ontdek dat zij van in het begin de bouwpolitie op mij heeft afgestuurd. Ik ontdek dat de rechter mij een dwangsom oplegt van 150€ per dag dat mijn schouw er hangt. Ik ontdek dat die rechter zelf een redenering heeft gecreëerd wat hij niet mag doen, volgens de Potpourri wet, of all wetten. Hij moet ofwel mijn redenering volgen ofwel die van de tegenpartij. Ik ontdek dat ik daar niks aan kan doen.

Ik ontdek dat ik midden in de nacht voor de deur van meneer Mortélmans sta. Ik heb nochtans een plan. Ik ga hem kapot maken. De tijd tegen hem gebruiken. Hem onderuit halen. Elke keer opnieuw. Tot hij niet meer rechtkomt. Elke keer als hij denkt dat ik hem vergeten ben, ben ik er terug. Beginnen met een grote 10 op zijn garage gespoten. En dan wachten. Tot hij denkt dat ik hem vergeten ben. En dan een 9 op zijn auto. Wachten. 8 op zijn glazen veranda. Wachten. 7 gebrand in zijn gazon. Wachten. 6 op zijn jas gespoten als hij thuis komt van de winkel. Wachten. Wachten. Wachten. 5 4 3 2 1, op zijn bril als hij 's morgens wakker wordt. En dan laten wachten. De rest van zijn leven laten hangen in de angst en de onzekerheid. Wanneer komt die ontploffing? En waar?

Verlamming.

Het is 29 februari 2016 ... Als het straks licht wordt, kan Achiel eindelijk geopereerd worden.

LOTTO 6 ophangen.

Hij is eindelijk zwaar genoeg om geopereerd te worden aan zijn mond. Een operatie van 5 uur. Hij is 5 maanden oud. Ze gaan zijne mond dichtdoen, de witte vlekken op zijn ogen checken, een buisje in zijn werkende oor steken want gelukkig is hij maar aan één kant doof, zijn aanhangsel wegdoen en zijn tong een beetje losser maken, die zit te vast. Dat gaat allemaal perfect. Een week later moeten we terugkomen om de draadjes weg te doen.

Tijdens die week ontdekken wij dat Achiel aan de kant waar zijne mond is dichtgedaan, zijn oog niet meer kan dichtdoen. Wij vragen of dat normaal is, misschien moet de huid aan die kant nog wat rekken, omdat zijn mond aan die kant nu dicht is.

Het is niet normaal. De kans dat dat gebeurt is ... Bestaat niet, want dat hebben ze nog nooit gehad.

LOTTO 7 ophangen. Toch niet. Euromillions?

De dokter zegt dat hij zeker geen zenuw heeft doorgesneden. Een week later moet Achiel voor de derde week op rij onder narcose om een scan van zijn hoofd te nemen.

Blijkt dat de zenuwen aan zijn linkerzijde totaal niet liggen waar ze normaal gezien liggen.

“Bent u zeker dat hij voor de operatie die kant wel kon bewegen?”

Ja.

Bent u daar echt zeker van?

Ja.

Jaaa?

Dit zijn lastige momenten. Als ze u niet geloven. Als ze u behandelen als een leek. Een onwetend iemand. Iemand die aan de andere kant staat, niet aan de kant van de wetenschap en de waarheid. Want dat is waar zij staan. Wij zijn subjectieve wezens, met een troebel inschattingsvermogen dat omwille van onze emotionele betrokkenheid onbetrouwbaar is geworden.

Meneer, misschien moet u even kijken naar deze video. Die hebben wij gemaakt. Dat is Achiel. Dat is links. Dat is rechts. Dat is glimlachen. Kan u nog volgen? Ik denk dat we kunnen stellen dat zijn linkerzijde perfect functioneerde voor de operatie. Wat denkt u?

Inderdaad.

...

Wat?

Ik denk dat excuses hier op hun plaats zijn. Nee? Mag ik nog iets vragen: u zegt dat zijn zenuwen niet lopen waar ze normaal gezien lopen. Waar lopen ze dan wel.

Dat weten we niet.

Dat weet u niet. Jullie weten veel niet. Jullie weten niet wat hij exact heeft, jullie weten niks van het DNA van mensen in Siberië. Jullie weten niet waarom hij plots verlamd is aan zijn linkerzijde. Jullie weten niet wat er met die witte vlekken aan zijn ogen gaat gebeuren en al helemaal niet wat je er aan zou kunnen doen.

Meneer, wat betreft die vlekken op zijn ogen, die zo kunnen blijven maar die kunnen ook kunnen groeien en heel het oog kunnen bedekken en dan ben je blind. Dan kan je geopereerd worden maar die resultaten zijn heel slecht. Maar het kan dus ook zijn dat ze niet groeien.

Wat betreft het DNA, kan ik u zeggen, en dat is goed nieuws, dat uw vrouw dezelfde afwijking heeft en dat we dus niet met een erfelijke afwijking te maken hebben.

Wat betreft de zenuwen, er bestaat geen apparaat om te kijken waar de zenuwen lopen. De enige manier om een deel van de zenuwbanen te zien, lang niet alles, is een vloeistof inspuiten in de zenuwbaan. Maar door dat te doen, vernietigt je een deel van de zenuwbanen. Wij achten het niet opportuun om dat in dit geval te doen.

Common sense zegt dat Achiel zijn linkerzijde terug zal kunnen bewegen. Ik heb niets geraakt, maar zenuwen zijn enorm gevoelig. Bij het minste trekt een volledig stelsel zich terug. Wat we nu zien. Dat stelsel gaat zachtjes aan terug in beweging komen, maar dat gaat even duren. U zal geduld moeten hebben.

Dus u bent zeker dat het in orde komt.

Common sense zegt dat het in orde komt.

En in afwachting?

In afwachting moet u zijn oog zo goed mogelijk beschermen. Dat betekent overdag en 's nachts om de twee uur druppeltjes in zijn oog doen, anders kan hij zijn oog verliezen.

HOOFDSTUK 5.

“Iguazu” zet in. Mobile wordt gemaakt. Muur gaat neer.

Het gat van Mortélmans.

Als iets stopt, waarom stopt dat dan? Waarom stopt een zenuwstelsel? Waarom stopt elk eikenblad op een bepaald moment met groeien? Waarom is er geen enkel eikenblad dat ooit heeft gezegd, ik ga eens blijven groeien, en dat dan zo groot is geworden als een voetbalveld. Waarom doet een buurman zo?

In 1982 zijn mijn ouders hier komen wonen ...

Aanduiden op de kaart

... en de broer van meneer Mortélmans, Guillaume, woonde hier, samen met zijn vrouw en hunne zoon en die zoon werd mijn beste vriend en van het een kwam het ander, Guillaume was architect, mijn ouders gingen renoveren en dus werd Guillaume onze architect, nooit zaken doen met vrienden. Dat trok op niks, mijn ouders konden niet anders dan er een zaak van maken, de rechter gaf mijn ouders volledig gelijk en de vriendschap was over. Daarom doet die Guillaume dus zo.

En mijn buurman dan?

Mijnen buurman drinkt in dien tijd nog. Een beetje zoals Bart de Wever vroeger frietjes at. Toen die nog frietjes at, was die rond en gezond en vooral goed gezind en grappig. En nu is het enige wat die nog ziet, allemaal mensen die wel frietjes mogen eten en daar wordt die zot van. En slechtgezind. Natuurlijk.

En zo is dat ook gegaan met mijnen buurman, die dronk in 1982 nog. Die genoot van dien alcohol, sommige mensen zouden zeggen dat hij alcolieker was, andere mensen noemen dat drankorgel, het punt was, pakt die mens da ni af. En dat is ook ni gebeurd. Die heeft zichzelf dat afgepakt.

Op nen dag was die zo enthousiast van den drank, laat het ons zo noemen, dat die op een gegeven moment in de gracht sukkel, met fiets en al en die zijn vals gebit breekt. Maar ni alleen dat, die slikt ook een gedeelte van dat vals gebit in. Maar die heeft dat allemaal niet zo goed door. Die ga naar huis, die slaapt wat, die wordt wakker, gaat naar de wc en denkt, omg, wat is dit? Dus die gaat naar de spoed en die wordt binnen gelaten, die assistente zegt, meneer, kleedt u maar uit, ga daar maar liggen, de dokter komt er direct aan. Nu wie is er toevallig op dat moment van wacht, mijn vader. Mijn vader is dokter, dokter Scheepers. Maar mijnen buurman herkent die niet, want die verga van de pijn. Die is op zijnen buik op die onderzoekstafel gaan liggen, die heeft zijn broek afgetrokken en die ligt daar met zijn poep naar den plafond, te kermen van de pijn. Mijn vader komt binnen, ziet die poep en denkt, wooww ...

Die assistente springt bij, Meneer heeft een deel van zijn vals gebit ingeslikt en hij denkt dat dat er nu terug wilt uitkomen.

(denkbeeldige handschoen aandoen met geluidje)

Mijn vader stapt op die poep af, duwt die twee poepkappen ... poepkaken open en meneer Mortélmans lacht mijn vader toe.

(hoofd kwartslag draaien zoals in het begin)

En dan begint de vernedering. Mijn vader probeert, zo goed als hij kan, die tanden uit zijn gat te krijgen, maar dat lukt ni, uiteindelijk zit mijn vader met zijne nagel achter die tanden te pulken, maar dat lukt niet. Hij krijgt dat gebit er niet uit.

En tot dat moment heeft mijnen buurman nog altijd niet door dat mijn vader in zijn gat zit. Tot die dus noodgedwongen moet opgeven, naast meneer

Mortélmans gaat zitten en dan pas oogcontact maakt. En ik denk dat daar het zaadje is geplant.

Mijnen buurman is dan opgestaan, heeft zich aangekleed, zonder te betalen buiten gewandeld en heeft sindsdien nooit nog nen druppel aangeraakt. Of die tanden daar nog zitten, dat weet niemand. Ik weet alleen dat mijnen buurman een beetje ne funny walk heeft.

Die mens is destijds tot op het bot vernederd en die wilt nu wraak. En ik ook.

Revolver in de aanslag voor de deur van Mortélmans.

Ik ben ook maar ne mens. Ne sterfelijke mens. Un homme Mortél. Mortél-man. Zonder s.

Epiloog.

Ik stond voor de deur van mijn buurman, en licht ging uit. In heel de straat. In alle huizen. En aan. En uit. En aan. En uit. En ik droomde, zo helder, zo duidelijk, en in die droom kwam Achiël naar mij gewandeld, ik zat in de gang van het ziekenhuis en hij werd geopereerd. Ik zat daar, mijn vrouw was naar het toilet en keek in de spiegel, ik zat daar helemaal alleen en hij ging naast mij zitten en ik was zo bang. Ik dacht dat hij dood was, alleen als mensen sterven, kunnen ze op twee plekken tegelijk zijn. Mensen zijn geen elektronen. Achiël zat naast mij en ik durfde niet opzij kijken. En hij begon te spreken, hij kon spreken?

Toen ik hier aankwam, was er veel volk. Ik zag mijn moeder en mijn vader, een bed dat niet gemaakt was om in te bevallen. Toen kreeg ik het moeilijk en werd ik weggedragen. Even kwam mijn vader nog kijken, maar toen werd de deur gesloten. Er werden overal gaten in mijn lichaam gemaakt. In mijn handen, in mijn voeten. In mijn buik. In mijn armen. Het deed pijn en dat probeerde ik te zeggen. Toen gleed de pijn zachtjes weg.

De volgende dag zag ik mijn ouders terug. En zij mij. En ze schrokken. Mijn vader werd heel stil. Hij leek in zichzelf te verdwijnen. En mijn moeder keek naar mij en wist niet wat ze verkeerd had gedaan.

Vanaf dan had mijn vader nachtmerries, waarin Jos voor de deur stond en mij wilde meenemen. Omdat mijn ouders mij al veel te lang hier hadden gehouden en dat niet de bedoeling was. En dan schoot mijn vader elke keer wakker. Omdat hij Jos niet had kunnen tegenhouden en mij kwijt was. Ik zag hem dan midden in de nacht uit bed sluipen, om mijn mama niet wakker te maken, en in de gang op zijn knieën zitten wenen en ik hoorde hem zachtjes zeggen, Het lukt niet, maar dat begreep ik niet.

Ik heb heel vaak dezelfde groene kamer met lichten aan het plafond gezien, als ik daar kwam, was iedereen altijd heel lief en viel ik in slaap, ook al was ik niet moe. Misschien had ik daarom altijd zoveel pijn als ik wakker werd. Maar ook die kamer begin ik nu langzaam te vergeten. Want de witte vlekken op mijn ogen hebben beloofd om niet groter te worden en de zenuwen in mijn gezicht spelen bijna allemaal terug mee.

Nu zie ik de ogen van mijn moeder stralen en hoor ik hoe mijn vader mij vertelt over de wereld daar buiten. Ik ben benieuwd hoe het voelt, regen op mijn huid, en vraag me af of het kietelt, gras tussen mijn tenen. En hoe stil is de stilte als alles onder de sneeuw ligt?

Papa?

Ja?

Doe nog eens.

Een laatste tik tegen de mobile.

DOEK